

P/8161
27.02.2018.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 01 0 U 011816 16 U
Dana: 02.02.2018. godine

Kantonalni sud u Bihaću, po sudiji Suadi Kasum, kao sudiji pojedincu uz sudjelovanje zapisničara Duratović Mirzete, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, Gajeva 2, Banja Luka, zastupano po Srđanu Blagovčaninu, Predsjedavajućem Odbora direktora, a ovaj po punomoćnicima obojica uposlenici tužitelja, protiv tuženog Javno preduzeće Nacionalni park „Una“ d.o.o. Bihać, Bosanska broj 1, zastupano po direktoru Mulić Amarildu, a ovaj po Javaragić Seadu, advokatu iz Bihaća, Bedem broj 22 Bihać, radi poništenja akta tuženog broj: 01-1853/16 od 26.08.2016. godine, u predmetu po zahtjevu za slobodu pristupa informacijama, nakon održane javne rasprave dana 02.02.2018. godine u 11,15 sati, donio je slijedeću

P R E S U D U

Tužba se uvažava, pobijani akt tuženog broj: 01-1853/16 od 26.08.2016. godine i prvostepeno rješenje broj 01-1632/16 od 29.07.2016. godine, se poništavaju i predmet vraća tuženom organu na ponovni postupak i odlučivanje. Zahtjev punomoćnika tužene za naknadu troškova upravnog spora u ukupnom iznosu od 480,00KM se odbija.

O b r a z l o Ź e n j e

Tužitelj je, blagovremeno, podnio tužbu ovom sudu radi pokretanja upravnog spora kojim traži poništenje akta tuženog broj 01-1853/16 od 26.08.2016. godine, koji je donesen u drugostepenom postupku i koji je konačan.

Osporenim aktom tuženog odbijen je prigovor Transparency International Bosna i Hercegovina izjavljen na rješenje broj 01-1632/16 od 29.07.2016. godine Javno preduzeće Nacionalni park „Una“ d.o.o. Bihać, kao neosnovan.

Citiranim prvostepenim rješenjem Javnog preduzeća Nacionalni park „Una“ d.o.o. Bihać odobreno je Udruženju za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, Gajeva 2, Banja Luka, pristup traženim informacijama navedenim u zahtjevu zaprimljenim kod ovog organa 05.05.2016. godine pod brojem 01-0811/16 lično – putem ovlaštene osobe u prostorijama JP Nacionalni park „Una“ d.o.o. Bihać u periodu od 01.08.2016. do 05.08.2016. godine u vremenu od 12,00 do 16,00 sati.

Iz obrazloženja pobijanog akta tužene proizilazi da je ista svojim aktom – rješenjem broj 01-1632/16 od 29.07.2016. godine u skladu sa odredbama člana 14. i 16. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH („Službene novine F BiH“ broj 32/01 i 48/11) odobrilo Udruženju za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, Gajeva 2, Banja Luka, pristup traženim informacijama navedenim u zahtjevu broj FOI(269) od 28.04.2016. godine lično – putem ovlaštene osobe u prostorijama JP Nacionalni park „Una“ d.o.o. Bihać u periodu od 01.08.2016. do 05.08.2016. godine u vremenu od 12,00 do 16,00 sati, da je na taj akt isto Udruženje uložilo blagovremeno prigovor, koji JP pobijanim aktom odbija kao neosnovan, uz posebno isticanje da je turistička sezona u punom jeku, da je došlo do povećanja obima poslova,

da imaju kronični nedostatak uposlenika kako bi obavili njihove zakonom utvrđene aktivnosti, te da nisu u mogućnosti odvojiti niti jednog uposlenika da izvrši pripremu cjelokupne dokumentacije koju Udruženje traži, jer se radi o velikom broju stranica dokumenata koji se navode u zahtjevu, te da bi se na taj način prouzrokovali nepotrebni troškovi istom JP tj. opiranjem i dostavljanjem ogromnog broja stranica traženih informacija, to je iz svih navedenih razloga valjalo i odlučiti kao u dispozitivu rješenja.

Tužitelj blagovremenom tužbom, i blagovremenom dopunom iste od 18.10.2016. godine, kao i na održanoj usmenoj javnoj raspravi naznačenog dana pred ovim sudom, pobija osporeno rješenje tužene broj 01-1853/16 od 26.08.2016. godine iz razloga jer je JP – javni organ postupio suprotno članovima 2., 14. 16., 18. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH („Službene novine FBiH“ broj 32/01 i 48/11), da se isto Udruženje obratilo sa zahtjevom FOI (269) od 28.04.2016. godine i tražilo slobodu pristupa informacijama onako kako je to u istom i naznačeno, da je isto JP šutalo po tom aktu, te su se potom obratili sa zahtjevom za vršenje inspekcijskog nadzora zbog ćutanja uprave Upravnom Inspektoratu Federalnog Ministarstva pravde dana 07.07.2014. godine, kao i dana 26.07.2016. godine, te da nakon toga 29.07.2016. godine i intervencije Inspektora JP je donio pobijano prvostepeno rješenje koje uslovljava na svoj način i ograničava onako kako je u istom i naznačeno, na koje rješenje je prigovor blagovremeno izjavilo Udruženje i isti je pobijanim drugostepenim rješenjem tuženog odbijen kao neosnovan, na koji način je tuženi organ, postupio suprotno citiranim odredbama citiranog Zakona, a koji stav je zauzela i sudska praksa presuda Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 U 009331 14 U od 11.06.2014. godine, te, zbog svega navedenog, tužitelj traži da sud tužbu usvoji, poništi rješenje tuženog Javno preduzeće Nacionalni park „Una“ d.o.o. Bihać broj: 01-1853/16 od 26.08.2016. godine i naloži da se tužitelju omogući sloboda pristupa traženim informacijama, na način da se kopije istih dostave poštanskim putem na adresu Gajeva 2 u Banja Luci. Tužitelj traži troškove upravnog spora – takse na tužbu i na presudu u smislu člana 55. Zakona o upravnim sporovima, a na javnoj raspravi traži i troškove za gorivo Banja Luka – Bihać i nazad (za što je priložio račun za gorivo od 02.02.2018. godine od 07:16 sati u iznosu od 50,01 E) i dnevnice za oba punomoćnika koja su istoj pristupili u iznosu od po 20,00 KM za svakog.

U odgovoru na tužbu, kao i na javnoj raspravi, tuženik, po punomoćniku, je ostao kod razloga iznesenih u pobijanom aktu i predlaže da se tužba tužitelja odbije kao neosnovana, te navodi da je akt Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 U 011816 16 U od 04.10.2016. godine, kojim je pozvan, da u ostavljenom roku od 8 dana ukloni nedostatke tužbe, tužitelj zaprimio (dostavljen mu je putem pošte) dana 10.10.2016. godine, a ispravku tužbe naslovljenu sudu kao “Dopuna tužbenog zahtjeva” i datiranu na 18.10.2016. godine predao na poštu dana 19.10.2016. godine tj nakon isteka roka. Kako tužitelj, dakle, nije u ostavljenom roku uklonio nedostatke tužbe, sud je primjenjujući odredbe člana 24. stav 2) Zakona o upravnim sporovima FBiH (“Službene novine F BiH”; broj: 9/05) u obavezi rješenjem odbaciti tužbu kao neurednu. Tužba je nepotpuna, odnosno, neuredna i iz razloga jer zahtjev iz tužbe sadrži prijedlog sudske odluke da se osporeni akt poništava i da sud sam riješi ovu upravnu stvar (čime bi presuda zapravo u svemu zamijenila poništeni upravni akt, što i praktično nije moguće), a nedostaje prijedlog da se poništi i prvostepeni upravni akt i predmet vrati prvostepenom organu na ponovni postupak, što isti čini nejasan, nerazumljiv i bez uporišta u Zakonu o upravnim sporovima F BiH. Iz pomenutih razloga sud je trebao (treba) prethodno naložiti uklanjanje nedostataka tužbe prema odredbama člana 24. stav 2) ZUS-a. Što se, pak, tiče navoda tužbe da je donošenjem odluke da se podnosiocu zahtjeva odobri jedino lični uvid u informaciju u prostorijama organa bez ostavljanja mogućnosti da mu se informacije umnože o njegovom trošku i proslijede na adresu sjedišta, čime bi bio izložen bespotrebnom trošku sredstava i vremena, isti su tendenciozni,

proizvoljni, netačni i neosnovani, te su posljedica pogrešnog shvatanja, odnosno, razumijevanja od strane tužitelja sadržaja izreke rješenja kojim je odobren pristup traženim informacijama, a koje, istina, ne sadrži obavještenje o mogućnosti umnožavanja informacije i napomenu da se umnožavanje informacije omogućava nakon izvršene uplate (što je moguće postići i naknadno donešenim dopunskim rješenjem i ne predstavlja osnov za poništenje postojećeg prvostepenog rješenja, ali konzumira isto obavještenje i napomenu), što proizilazi i iz odredaba člana 14. stav (2) tačka 1), 2) i 3) Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine FBiH"; broj 32/01, 48/11), član 5. Uputstva za provođenje Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine FBiH"; broj 57/01), okolnosti konkretnog slučaja i svih dokaza u spisima predmeta, a prvenstveno iz sadržaja prvostepenog i drugostepenog akta tuženog. Iz okolnosti konkretnog slučaja nesporno je i da je tuženi prvostepenim rješenjem odobrio u cijelosti pristup traženim informacijama, bez obzira na prethodne procesne pogreške i pod pretpostavkom da će umnožavanje informacija biti složeno i dugotrajno zbog činjenice da podnosilac, između ostalog, traži (pristup) kopiji svih Ugovora o Javnim nabavkama zaključenih u 2015. godini, u kom slučaju bi označeni javni organ, shodno članu 7. istog Zakona, morao pojedinačno pismeno obavještavati svakog ugovarača sa kojim je zaključen ugovor, te tražiti izjašnjenje da li je informacija povjerljiva, te da li bi njenim priopćavanjem mogla nastati šteta za drugu ugovornu stranu, koji postupak bi bio složen i dugotrajan, pa je, iz tih razloga, podnosilac obavješten o mogućnosti osobnog pristupa informacijama u prostorijama javnog preduzeća, a ne iz razloga koje ističe tužitelj, uz određivanje vremena koje je optimalno i primjereno količini informacija, kao i mogućnosti da subjekt kojem je odobren pristup informacijama može izvršiti selekciju ugovora i podataka iz istih, i prateće dokumentacije, i sa mogućnošću korištenja godišnjih izvještaja u postupku Javnih nabavki koji se dostavljaju Agenciji za javne nabavke i sadrže podatke iz Ugovora za koje se ne mora tražiti izjašnjenje druge strane. Postupak nakon poduzimanja opisanih radnji podrazumijeva umnožavanje tako sumiranih informacija omogućenih nakon izvršene uplate troškova koje prelaze deset prvih besplatnih stranica. Razlozi praktične prirode, dakle, opravdavaju nepotpun postupak i sadržaj prvostepenog rješenja, koji ni u kom slučaju nisu nezakoniti, kako to tvrdi tužitelj, te ih je moguće otkloniti donošenjem dopunskog prvostepenog rješenja, a ne poništenjem istog, odnosno, poništenjem drugostepenog akta. Stoga, tuženi smatra, da je i prvostepeno rješenje, sa manjim procesnim nedostacima, i osporavano rješenje, na zakonu zasnovano. Nisu grubo prekršene (kako to tužitelj tvrdi) ni odredbe člana 25. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, odnosno, odredbe člana 14. Zakona o upravnom postupku FBiH koje se supsidijarno primjenjuju, jer načelo ekonomičnosti ne može biti na uštrb načela zakonitosti, koje podrazumijeva pridržavanje i od strane tuženog svih materijalnih propisa koji se primjenjuju prilikom rješavanja konkretne stvari, odnosno, pridržavanje citiranih odredaba Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, i koje se ne mogu posmatrati, po svom sadržaju i smislu, izolirane jedne od drugih nego u koleraciji i u skladu sa intencijom zakonodavca. Na osnovu svega navedenog, proizilazi da je osporeni akt zasnovan na Zakonu i da su u obrazloženju istog dati razlozi zbog kojih je riješeno kao u izreci istog, odnosno, detaljno obrazloženi razlozi zbog kojih se odbija prigovor. Iz tih razloga predlaže da sud, ukoliko ne donese rješenje kojim se tužba odbacuje, donese presudu kojom se tužba odbija kao neosnovana. Punomoćnik tužene advokat Javaragić Sead iz Bihaća je, na javnoj raspravi, postavio zahtjev za naknadu troškova spora i to za odgovor na tužbu iznos od 240,00 KM i za pristup javnoj raspravi iznos od 240,00 KM, što je ukupno 480,00 KM. Punomoćnici tužitelja na održanoj javnoj raspravi od 02.02.2018. godine ostali su kod navoda tužbe navodeći da im tuženik nije odobrio pristup informacijama što je u suprotnosti sa članom 2. Zakona o pristupu informacijama, da su bili suočeni sa ćutanjem uprave, da je tuženik postupio tek po intervenciji inspektora ali da još uvijek nisu dobili traženu informaciju navedenu u zahtjevu tužitelja ni do danas. U spis

predmeta predali su Odluku Okružnog suda Istočno Sarajevo, kantonalnog suda u Mostaru, kao i odluku Sud BiH, a radi se o odluci Suda BiH broj S1 3 U 016730 14 U od 01.07.2015. godine, Županijskog suda u Mostaru broj 07 0 U 009331 14 U od 11.06.2014. godine i Odluku Okružnog suda u Istočnom Sarajevo broj 14 0 U 003097 16 U od 29.11.2016. godine, te naveli da po pozivu suda da isprave tužbu tako što će označiti akt tuženog koji se pobija da nisu osnovani navodi punomoćnika tuženog da oni nisu postupili blagovremeno po sudu u ostavljenom roku, a da su u tužbi decidno naveli pobijane akt, te da nije bilo mjesta da se tužba vrati na ispravak. Na raspravi punomoćnici tuženog sud zatražili troškove naveden u tužbi, troškove za gorivo na relaciji Banja Luka-Bihać i nazad i troškove dnevnica za dva punomoćnika u iznosu po 20,00KM ponaosob i u spis predmeta su uložili račun za gorivo.

Tužba je osnovana.

Ispitujući zakonitost osporenog akta u skladu sa odredbama člana 33. stav 1. u vezi sa članom 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima FBiH („Službene novine FBiH“; broj: 9/05), a nakon održane javne rasprave dana 02.02.2018. godine u 11,15 sati u predmetnoj stvari (jer je takav zahtjev tuženi u Odgovoru a tužbu naznačio) na koju su pristupili uredno pozvani punomoćnici tužitelja i punomoćnik tuženog, tužitelj je ostao kod navoda tužbe i dopune tužbe, a tuženi je ostao kod Odgovora na tužbu od 07.06.2017. godine, te je odlučeno kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Ocjenom sadržaja navoda tužbe, osporenog akta i stanja spisa, stav ovoga suda je da je tuženi organ pogrešno primijenio materijalno - pravne odredbe članova 2., 14. 16., 18. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH („Službene novine FBiH“ broj 32/01 i 48/II). Naime, iz stanja spisa konkretne upravne stvari proizilazi da je tužitelj dana 28.04.2016. godine sa Zahtjevom o slobodi pristupa informacijama broj FOI (269) se obratilo tuženom JP, pozivajući se na odredbe članova 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH („Službene novine FBiH“ broj 32/01 i 48/II), da im dostave tačno naznačene tražene informacije pod oznakama od jedan do tri, i to da ih dostave na naznačenu adresu ili na naznačenu e-mail adresu, da bi na isti zahtjev tuženi JP odgovorio aktom broj 01-0882/16 od 12.05.2016. godine pozivajući se na odredbe o obavezi čuvanja poslovne tajne i odredbe članova 75. Zakona o javnim nabavkama i 67. Pravilnika o javnim nabavkama, na koji akt JP je tužitelj Udruženje uložilo prigovor broj FOI (269) od 24.05.2016. godine, po kojem tužena JP nije ništa poduzela, te se tužitelj aktom broj FOI (269) dana 07.07.2016. godine obratila zahtjevom za vršenje inspekcijaskog nadzora zbog ćutanja uprave Upravnom Inspektoratu Federalnog Ministarstva Pravde, a da bi im tuženo JP aktom broj 01-11545/16 od 22.07.2016. godine odgovorilo na prigovor od 24.05.2016. godine sa naznakom da isti nema svojstvo upravnog akta, a zatim je tužitelj ponovno aktom broj FOI (269) od 26.07.2016. godine zatražilo od Upravnog Inspektoratu Federalnog Ministarstva Pravde vršenje inspekcijaskog nadzora zbog pogrešne primjene propisa, a dana 29.07.2016. godine tuženo JP donosi pobijano prvostepeno rješenje broj 01-1632/16 kojim je odobreno Udruženju za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, Gajeva 2, Banja Luka, pristup traženim informacijama navedenim u zahtjevu zaprimljenim kod ovog organa 05.05.2016. godine pod brojem 01-0811/16 lično – putem ovlaštene osobe u prostorijama JP Nacionalni park „Una“ d.o.o. Bihać u periodu od 01.08.2016. do 05.08.2016. godine u vremenu od 12,00 do 16,00 sati (na koji način je prema stavu ovoga suda povrijeđeno materijalno pravo tj. pogrešno primijenjeno), a zatim je Upravni Inspektorat Federalnog Ministarstva Pravde svojim aktom broj 06-05-7-591/16 od 01.08.2016. godine obavijestilo tužitelja o tome da je odlučeno po podnesenom prigovoru zbog šutnje uprave o doneseno rješenje broj 01-1632/16 od 29.07.2016. godine od strane JP koje im je u

prilogu i dostavljeno, na koje rješenje je tužitelj uložio prigovor broj FOI(269) od 08.08.2016. godine, a po kojem je tuženo JP i donijelo pobijano rješenje broj: 01-1853/16 od 26.08.2016. godine. Ovakvim postupanjem tuženog organa, isti je grubo prekršio pravo tužitelja na slobodu pristupa decidno traženim informacijama u navedenom zahtjevu od 28.04.2016. broj FOI (269) – sadržan u spisu, jer je isti ograničio i uslovio na njemu odgovarajući način, vrijeme i mjesto, kada tužitelj može vršiti uvid u spis što nije u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama u F BiH, jer odredbe tog Zakona takav pristup informacijama ne pripisuju. Naime, na taj način je pogrešno primijenjen materijalni propis tj. Zakon o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH („Službene novine FBiH“ broj 32/01 i 48/11). Naime, član 1. Citiranog Zakona propisuje da se ovim zakonom uređuje pristup informacijama u posjedu javnih organa radi: 1) utvrđivanja da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju značajno javno dobro i da javni pristup informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je neophodno za demokratski proces, 2) utvrđivanja da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da saopšte te informacije, 3) omogućavanja svakom fizičkom licu da zatraži izmjenu i stavi primjedbe na svoje lične informacije pod kontrolom javnog organa. Član 2. određuje da se odredbe ovog Zakona tumače tako da se u najvećoj mjeri i bez odlaganja olakša i potakne saopćavanje informacija pod kontrolom javnog organa uz najnižu prihvatljivu cijenu. Član 14. Propisuje postupanje nadležnog javnog organa nakon prijema zahtjeva i uređuje da: (1) Nakon prijema zahtjeva za pristup informaciji nadležni javni organ poduzima sve potrebne radnje da pribavi traženu informaciju i razmatra sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva. (2) Kada nadležni javni organ odobri pristup informaciji u cijelosti ili djelimično, rješenje o tome dostavlja podnosiocu zahtjeva. Navedeno rješenje sadrži: 1) obavještenje o mogućnosti ličnog pristupa informaciji u prostorijama nadležnog javnog organa i 2) obavještenje o mogućnosti umnožavanja informacije i o troškovima umnožavanja, uz napomenu da se umnožavanje informacije omogućava nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije neuobičajeno složeno ili dugotrajno, umnožavanje se omogućava podnosiocu zahtjeva u vrijeme koje je prihvatljivo i za podnosioca zahtjeva i za nadležni javni organ i/ili 3) priloženu kopiju tražene informacije, kada se ista osigurava besplatno u smislu člana 16. ovog Zakona, a član 16. Uređuje troškove umnožavanja: (1) Javni organ ne naplaćuje naknadu ili taksu za podnesene zahtjeve, rješenja ili obavještenja u smislu ovog Zakona. Cijena se određuje samo za troškove umnožavanja, a utvrđuje se u skladu sa uputstvom koje u smislu ovog Zakona donosi Federalni ministar pravde (a koje Uputstvo za Federaciju BiH je donio Federalni ministar pravde pod brojem 01-293-2/2000 od 15.12.2001. godine, a koji je objavljen u „Službenim novinama FBiH“ broj: 57/01, i propisuje cijenu troškova umnožavanja zahtijevane informacije onako kako je to određeno pod tačkom 5. istog). (2) Za standardnu veličinu fotokopija prvih deset stranica troškovi se ne naplaćuju. Član 18. istog Zakona određuje dužnost pružanja pomoći: Javni organ dužan je da u okviru svojih mogućnosti poduzme potrebne mjere pružanja pomoći fizičkom ili pravnom licu koje traži da ostvari svoje pravo u smislu ovog Zakona, na čiju povredu tužbom tužitelj osnovano ukazuje. Dakle, imajući u vidu naprijed citirane zakonske odredbe jasno je da javni organ tj. tužitelj, nakon prijema zahtjeva za pristup informacijama ima obavezu da bez odlaganja olakša i potakne saopštavanje informacija uz najnižu prihvatljivu cijenu (član 2.), a shodno citiranom članu 14. Stav 2. su date tri mogućnosti pristupa informacijama, a u konkretnom slučaju je tuženi organ odbio prigovor tužitelja koji je tražio da mu se tražene informacije dostave na adresu ili na e-mail adresu, te je donošenjem ovakve odluke tuženi JP povrijedio citirane odredbe citiranog Zakona i to člana 1., 2., 14. stav 2., 16. 18. (a koje pravne stavove je zauzeo i Sud BiH u presudi broj SI 3 U 016730 14 U od 01.07.2015. godine). Kako je, dakle, po ocjeni ovog suda i prvostepenim i drugostepenim rješenjem tuženog javnog preduzeća pogrešno primijenjen

materijalni propis i tužitelju onemogućen pristup informacijama kako je to tužitelj tražio u svom citiranom zahtjevu, te je sud uvažio tužbu tužitelja i nije sam meritorno riješio predmetu stvar (iz razloga jer je neophodno da tužitelj prethodno izvrši uplatu umožavanja informacije i to uz poštivanje citiranih odredaba člana 2. citiranog Zakona), i kako je akt tuženog i prvostepenog organa donesen uz pogrešnu primjenu materijalnog prava što ima za posljedicu poništenje oba akta to je sud odlučio kao u izreci ove odluke, pa je predmet vratio tuženom organu na ponovno rješavanje i odlučivanje, a koji će ponovo postupiti po zahtjevu tužitelja imajući u vidu primjedbe iz ove presude.

Neosnovani su navodi punomoćnika tuženika da je tužba tužitelja neuredna, te da je naloženo rješenjem ovog suda da tužitelj ispravi i dopuni tužbu tako što će navesti broj pobijanog akta i datum, te da tužitelj to nije blagovremeno učinio dopunio tužbu, ovo iz razloga što je tužitelj blagovremeno dopunio tužbu po sudu ostavljenom roku koja dopuna je dostavljena sudu 18.10.2016. godine, a sud uz to zaključuje da nije ni bilo osnova da se tužba tužitelju vrati na ispravak jer je tužitelj u tužbi označio pobijani akt po broju i datumu, pa nije bilo osnova da se tužba vraća na ispravak, jer nije bila neuredna i po njoj se moglo postupati. Sud je cijenio i ostale navode punomoćnika tuženog sa javne rasprave i utvrdio da oni nisu osnovani i da ne utiču na zakonitost pobijane odluke.

Tužbom tužitelj po naznačenim punomoćnicima traži troškove upravnog spora – takse na tužbu i na presudu u smislu člana 55. Zakona o upravnim sporovima, a na javnoj raspravi traži i troškove za gorivo Banja Luka – Bihać i nazad (za što je priložio račun za gorivo od 02.02.2018. godine od 07:16 sati u iznosu od 50,01 E) i dnevnice za oba punomoćnika koja su istoj pristupili u iznosu od po 20,00 KM za svakog, a punomoćnik tuženog također traži troškove spora i to za odgovor a tužbu iznos od 240,00 KM i za pristup javnoj raspravi iznos od 240,00 KM, što je ukupno 480,00 KM. Kada su u pitanju troškovi punomoćnika tužitelja kako su zatraženi sud o istim nije odlučio iz slijedećih razloga:

Zakon o upravnim sporovima ne sadrži odredbe kojima se propisuje naknada troškova, to se u ovoj stvari u smislu člana 55. navedenog Zakona shodno primjenjuju odgovarajuće odredbe Zakona kojim je uređen parnični postupak.

Odredbom člana 386. stav 1. ZPP FBiH („Sl. Novine FBiH“ br. 53/03, 73/05 i 9/06) propisano je, da stranka koja u cijelosti izgubi parnicu je dužna protivnoj stranci nadoknaditi troškove, dok je odredbom člana 397. stav 3. ovog Zakona propisano da kada sud ukine odluku protiv koje je podnesen pravni lijek i predmet vrati na ponovno odlučivanje, ostavit će se da o troškovima postupka povodom pravnog lijeka se odluči u konačnoj odluci. Kako u konkretnom slučaju je tužba tužiteljice usvojena, poništeno osporeno rješenje tuženog i prvostepenog organa, te predmet vraćen na ponovno rješavanje, to se u konkretnom slučaju nisu stekli uslovi za rješavanje o naknadi troškova upravnog spora, iz razloga što će se o troškovima sudskog postupka riješiti po završetku upravnog spora na osnovu člana 386. – 396. ZPP FBiH, obzirom da se obaveza troškova naknade postupka zasniva na načelu uspjeha u upravnom postupku i upravnom sporu, jer u konkretnoj upravnoj stvari nije konačno riješen predmet spora, s obzirom da tuženi organ treba u ponovnom postupku donijeti novo rješenje, kada će odlučiti i o troškovi prednje iznesenim.

Temeljem člana 386. stav 1. ZPP F BiH punomoćnik tužitelja je odbijen sa zahtjevom za troškove spora, za odgovor na tužbu u iznosu od 240,00KM, te za pristup na javnu raspravu od 02.02.2018. godine u iznosu od 240,00KM ili sve ukupno u iznosu od 480,00KM, jer je

tuženik u cijelosti izgubio parnicu i u smislu odredbe člana 386. stav 1. ZPP F BiH dužan je protivnoj strani nadoknaditi troškove.

S obzirom na ovakvo utvrđeno činjenično stanje i nezakonitost donesenog akta, odlučeno je kao u izreci presude, a temeljem odredaba člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima F BiH („Sl. novine F BiH., broj: 9/05) sud je poništio osporeni akt tuženog broj: 01-1853/16 od 26.08.2016. godine i prvostepeno rješenje tužene broj 01-1632/16 od 29.07.2016. godine, te predmet vratio prvostepenom organu na ponovni postupak i odlučivanje.

U ponovnom postupku prvostepeni upravni organ će otkloniti sve povrede materijalnih propisa ukazane u ovoj presudi, te uz pravilnu primjenu materijalnog prava u ZUS-om propisanom roku tj. roku od 15 dana od dana dostavljanja ove presude, sukladno članu 57. i 59. Zakona o upravnim sporovima FBiH, a u vezi sa članom 3. ZUS-a, donijeti novu zakonitu odluku – rješenje na način kako je to naznačeno u tužbenom zahtjevu tužitelja od 21.09.2016. godine tj. da se tužitelju omogući sloboda pristupa traženim informacijama po zahtjevu broj FOI (269) od 28.04.2016. godine, na način da se kopije istih (uz prethodno izvršenu uplatu traženih informacija od strane tužitelja) dostave poštanskim putem na adresu Gajeva 2 u Banja Luci.

ZAPISNIČAR
Duratović Mirzeta

SUDIJA
Suada Kasum

Tačnost prepisa	Prava-potvrđuje
Pred.	Sudija
oví	OK